FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT MICHAEL B. ELMER

fremsat den 7. maj 1996 *

1. I denne traktatbrudssag har Kommissionen påstået Den Italienske Republik dømt for at have tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i medfør af EF-traktaten, ved ikke inden udløbet af de fastsatte frister at have truffet de nødvendige foranstaltninger til at gennemføre Rådets direktiv 89/369/EØF af 8. juni 1989 om forebyggelse af luftforurening fra nye kommunale affaldsforbrændingsanlæg [1] og Rådets direktiv 89/429/EØF af 21. juni 1989 om nedbringelse af luftforurening fra bestående kommunale affaldsforbrændingsanlæg [2] og ved ikke at have underrettet Kommissionen om disse foranstaltninger.

2. Efter artikel 12, stk. 1, i direktiv 89/369 og artikel 10, stk. 1, i direktiv 89/429 skulle medlemsstaterne træffe de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme direktiverne senest den 1. december 1990 og straks underrette Kommissionen herom.

Da Den Italienske Republik ved denne frists udløb ikke havde underrettet Kommissionen om, at den havde gennemført direktiverne, indledte Kommissionen ved en åbningsskrivelse af 25. april 1991 traktatbrudsproceduren efter traktatens artikel 169. Ved skrivelse af 11. juli 1991 til Kommissionen oplyste Den Italienske Faste Repræsentation ved De Europæiske Fællesskaber, at de italienske myndigheder var i færd med at udarbejde de nødvendige regler for at efterkomme direktiverne, og at disse ville blive gennemført ved den såkaldte »fællesskabslov 1990« [3].

Da Kommissionen kunne konstatere, at de ovennævnte direktiver ikke var blevet gennemført i italiensk lovgivning hverken ved »fællesskabslov 1990« eller ved den såkaldte »fællesskabslov 1991« [4] genfremsatte Kommissionen sine synspunkter i en begrundet udtalelse af 18. juni 1993. Denne begrundede udtalelse blev ikke besvaret af den italienske regering, og Kommissionen har derfor anlagt nærværende sag.

3. Den italienske regering bestrider ikke, at den er forpligtet til at gennemføre de

* Originalsprog: dansk.

1 — EFT L 163, s. 32.

2 — EFT L 203, s. 50.

3 — Den senere lov nr. 428 af 29.12.1990.

4 — Den senere lov nr. 142 af 19.2.1992.

pågældende direktiver i italiensk ret, og at dette for så vidt angår direktiv 89/369 ikke var sket og for så vidt angår direktiv 89/429 kun delvis var sket inden for den i direktiverne fastsatte frist. Regeringen har i sit indlæg for Domstolen oplyst, at direktiv 89/429 inden fristens udløb var blevet delvis gennemført i italiensk ret ved Miljøministeriets dekret af 12. juli 1990 om retningslinier med henblik på kontrol af luftforurenende emissioner fra industrianlæg og fastsættelse af grænseværdier for emissionsnormerne. Man havde imidlertid ikke underrettet Kommissionen herom, idet man forventede at udarbejde nye regler, der specifikt svarede til bestemmelserne i direktiv 89/429.

Kommissionen har i lyset af disse oplysninger vedrørende gennemførelsen af direktiv 89/429 frafaldet påstanden om manglende gennemførelse af dette direktiv.

4. Da Den Italienske Republik ikke har bestridt, at direktiv 89/369 ikke er blevet gennemført i italiensk ret inden udløbet af den frist, der er fastsat i direktivets artikel 12, stk. 1, må det herefter konstateres, at Den Italienske Republik som påstået af Kommissionen har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den efter EF-traktaten.

5. Kommissionen har nedlagt påstand om, at Den Italienske Republik skal betale sagens omkostninger, herunder omkostningerne for den del af sagen, der vedrører gennemførelsen af direktiv 89/429.

Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, skal den part, der taber sagen, betale sagens omkostninger, når der er nedlagt påstand herom. Efter artikel 69, stk. 5, pålægges det den part, som hæver sagen, at betale sagens omkostninger. På begæring af den hævende part kan det dog bestemmes, at den anden part skal betale sagens omkostninger, hvis dette findes berettiget som følge af denne parts forhold.

6. Da den italienske regering ikke inden udløbet af den fastsatte frist for gennemførelsen af direktiv 89/429 underrettede Kommissionen om, at dette direktiv allerede var delvist gennemført i italiensk ret, omfattede Kommissionens stævning også dette direktiv. Den italienske regering har først i sit svarskrift oplyst, at direktivet allerede inden fristens udløb delvist var i kraft i Italien, hvorefter Kommissionen har hævet denne del af sagen. At Kommissionen har anlagt sag vedrørende manglende gennemførelse af direktiv 89/429 og efterfølgende har hævet denne sag, beror således alene på den italienske regerings forhold, og jeg er derfor enig med Kommissionen i, at Den Italienske Republik også bør bære sagsomkostningerne for denne del af sagen.

Forslag til afgørelse

7. Jeg skal på denne baggrund foreslå Domstolen at afsige følgende dom:

1) Den Italienske Republik har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i medfør af EF-traktaten, ved ikke inden udløbet af den fastsatte frist at have truffet de nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af Rådets direktiv 89/369/EØF af 8. juni 1989 om forebyggelse af luftforurening fra nye kommunale affaldsforbrændingsanlæg.

2) Den Italienske Republik skal betale sagens omkostninger.